

עפ"ת 47566/07/23 - יוסף ג' בארין נגד מדינת ישראל, ע"י פרקליטות מחוז חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 47566-07-23 ג' בארין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 730782/2021

לפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	יוסף ג' בארין
	ע"י ב"כ עוה"ד עאדל בויראת
נגד	מדינת ישראל
משיבים	ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

לפני ערעור על חומרת העונש בגזר דינו של בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופטת עידית פלד) בפל"א 5080-10-21 מיום 15.6.23 (להלן: **גזר הדין**).

כתב האישום

1. עפ"י כתב האישום המתוקן (להלן: **כתב האישום**) אשר הוגש לבית משפט קמא, ביום 24.9.21 המערער נהג ברכב פרטי למרות ידיעתו אודות העונש שהושת עליו בנוכחותו ובנוכחות סנגורו ביום 14.2.13 בתיק מס' 53-10-12 שכלל פסילה מלנהוג למשך 10 שנים החל מיום 22.09.12, וכן למרות ידיעתו אודות עונש שהושת עליו בנוכחותו ובנוכחות סנגורו ביום 13.4.14 בתיק מספר 4594-10-10 שכלל פסילה מלנהוג למשך 4 שנים כאשר שנתיים בחופף לפסילה אחרת ושנתיים במצטבר. כן נהג המערער ללא רישיון נהיגה אשר פקע ביום 15.6.10 וללא ביטוח.
2. בהתאם לכתב האישום, במהלך הנהיגה, ישב לצד המערער בכיסא הנוסע קטין שטרם מלאו לו 8 שנים כשהוא אינו חגור וללא מושב בטיחות או מושב מגביה. בנסיבות אלה, המערער נעצר על ידי שוטרים הוא נתבקש להזדהות ומסר לשוטרים רישיון נהיגה של אחר. כאשר נדרש להזדהות בשמו האמיתי, המערער לא ציית להוראות השוטרים ונמלט ממקום עצירתו בנסיעה מהירה.
3. בכתב האישום יוחס למערער ביצוע העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: **הפקודה**); נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10(א)

לפקודה; אי ציות לשוטר במדים או שוטר שהזדהה בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: **התקנות**); נהיגה עם נוסע לא חגור בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות וכן נהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל - 1970.

4. בדיון מיום 25.10.22 המערער הודה בעובדות כתב האישום, הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ועניינו הופנה לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר לעניין העונש.

התסקיר

5. בתסקיר צוין, כי המערער מוכר לשירות המבחן על רקע אבחונים קודמים שנערכו בעניינו בשנת 2009 ובשנת 2013 בגין מעורבותו בעבירות תעבורה ועבירות מרמה, וכי בשנת 2021 המערער הופנה לשירות המבחן במסגרת הליך לקיצור עבודות שירות אותן ריצה בגין ביצוע עבירות תעבורה. שירות המבחן ציין, כי לא ניתנה המלצתם לקיצור עבודות השירות מאחר שהמערער לא עמד בתכנית שנקבעה לו ולא שיתף פעולה.

6. שירות המבחן סקר את מצבו האישי והמשפחתי של המערער, בן 34, נשוי ואב לשני ילדים קטינים. המערער עצמאי ועובד במפעל בבעלותו. שירות המבחן עמד על עברו התעבורתי של המערער, אשר מורשה לנהיגה משנת 2008 ובעברו 14 הרשעות תעבורה קודמות בין השנים 2008-2022 בגין עבירות של נהיגה בפסילה, רישיון נהיגה שפקע, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בשכרות ועוד. בגין עבירות אלה המערער נידון לעונשים של מאסרים בפועל, מאסרים על תנאי, פסילת רישיון וקנסות. לעניין עברו הפלילי צוין, כי לחובת המערער הרשעה אחת בגין ביצוע עבירות מתחום המרמה, אשר בעקבותיה נידון למאסר בפועל למשך 12 חודשים ומאסר ע"ת.

7. באשר לעבירות נשוא התיק דנן שירות המבחן ציין, כי המערער נטל אחריות על ביצוען אולם התקשה להסביר את הסיבה לכך. המערער ביטא תחושתו כי עונש הפסילה שהוטל עליו בשנת 2013 למשך 10 שנים חורג ממידת הסבירות ויחד עם זאת מסר, כי מאז ביצוע העבירות נשוא התיק דנן הוא הפנים את איסור הנהיגה בפסילה ומעסיק נהג שמסיע אותו.

8. שירות המבחן התרשם, כי המערער בעל אמביציה להצליח אך לצד זאת, לאורך השנים המערער סיגל לעצמו דפוסי חשיבה עבריינים הנותנים לגיטימציה לביצוע עבירות פליליות ומתחום התעבורה, וכי המערער בעל עמדות מקלות ראש בתחום עבירות התעבורה. שירות המבחן הדגיש כי סנקציות שהוטלו על המערער בעבר בגין עבירות תעבורה, לא חידדו עבורו את חומרת התנהגותו והוא המשיך לבצע עבירות תעבורה. לצד זאת שירות המבחן לקח בחשבון את הבנת המערער כיום את המחירים האישיים שהוא משלם בגין התנהלותו בתחום התעבורה והצהרתו כי מאז ביצוע העבירה הוא לא נוהג.

לאור האמור, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ומצא כי קיים צורך בהטלת ענישה מוחשית שתחדד למערער את חומרת מעשיו ותהווה עבורו גבול ברור למניעת הישנות התנהגות דומה.

גזר הדין

9. בפתח גזה"ד בימ"ש קמא ציין, כי בעקבות ביצוע העבירות בהן עסקינן, המערער נעצר ביום 7.10.21 עמוד 2

ומעצרו הוארך מעת לעת במסגרת מעצר ימים עד ליום 13.10.21, אז הוגשו כתבי האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים. ביום 18.10.21 המערער נעצר בפיקוח אלקטרוני, עד ליום 16.12.21 בו בוטל האיזוק האלקטרוני והמערער שוחרר למעצר בית תוך יציאה לביצוע עבודות שירות שהוטלו עליו בתיק אחר, וביום 5.12.22 בוטל מעצר הבית.

10. בימ"ש קמא עמד על חומרת עבירות נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, כן ציין כי המערער בהתנהלותו פגע בערכים חברתיים כגון בסדרי שלטון החוק, זלזל בצווי ביהמ"ש ובאוכפי החוק וגם סיכן ביטחון הציבור ומשתמשי הדרך. כן נקבע, כי המערער ביצע את העבירות בודעו כי הוא פסול מלנהוג בשני תיקים בהם נפסל בנוכחותו, כאשר מדובר בפסילות שהוטלו לתקופות ארוכות של שנים רבות. המערער עשה זאת כשרישיונו פקע בשנת 2010 לתקופה ממושכת של מעל 11 שנים, כשברכב נוסע קטין שאינו חגור, ואף הוסיף ולא ציית להוראות השוטרים. מכלול נתונים אלו כך נקבע, מעיד על רמת מסוכנות גבוהה לביטחון הציבור ועל רמת הזלזול והתעלמות המערער מהוראות רשויות אכיפת החוק.

11. בשים לב לרמת הענישה המקובלת, לאור חומרת העבירות ונסיבות ביצוען כאמור לעיל, ביהמ"ש קמא מצא, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 24 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים ועד ל- 5 שנות פסילה, ובמקרים המתאימים פסילת המינימום הקבועה בסע' 40א' לפקודת התעבורה בגין עבירה חוזרת של נהיגה בפסילה, וכן עונשים נלווים של מאסר על תנאי, פסילה מותנית וקנס כספי. בהיקשר זה ביהמ"ש קמא הדגיש, כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה המתחיל ממספר חודשי מאסר בפועל, אך נוכח עמדת המשיבה כי תחתית המתחם הינה מאסר על תנאי, נקבע המתחם כאמור לעיל.

12. בבוא ביהמ"ש קמא לקבוע את העונש הראוי בגדרי המתחם, הוא הביא בחשבון לחומרה את נסיבות ביצוע העבירות; עברו התעבורתי של המערער; העובדה כי מדובר בנהיגה בפסילה בפעם הרביעית; בימ"ש קמא עמד על הרשעת המערער משנת 2021, פל"א 7608-3-19 (להלן: **ההליך הקודם**) בשתי עבירות של נהיגה בפסילה וללא רישיון תקף, כי במועד מתן גזר הדין (מיום 8.12.21), התיק דן התנהל בפני בימ"ש קמא והיה תלוי ועומד כנגד המערער, אשר בחר שלא לצרפו להליך הקודם. כן במסגרת ההליך הקודם המערער נשפט ל- 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ו- 10 שנות פסילה בפועל; בימ"ש קמא התייחס למסקנות שירות המבחן אשר לא בא בהמלצה טיפולית והתרשם כי יש צורך בהטלת ענישה מוחשית.

מנגד, בימ"ש קמא שקל לקולה את העובדה שהמערער הודה ולקח אחריות גם אם לא בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה וציין כי הוא מעסיק נהג שמסיע אותו; חלוף הזמן מביצוע העבירות, גילו ומצבו המשפחתי של המערער, נסיבותיו המשפחתיות הלא קלות והיותו מסייע למשפחתו לרבות בפרנסה, שהייתו הממושכת במעצר באיזוק ובמעצר בית חלקי, תוך ריצוי עבודות השירות.

מכל אלה, בימ"ש קמא קבע כי אין עילה לסטות לקולה או לחומרה מהמתחם וגם אין מנוס מלהטיל על המערער עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

13. באשר להטלת פסילת מינימום בהתאם לסע' 40א לפקודה, נקבע כי העבירות בוצעו ביום 24.9.21, כאשר עיון ברישום התעבורתי של המערער מלמד כי הוא הורשע ב- 10 השנים שלפני ביצוע העבירות דן בעבירות

נהיגה בפסילה ובשכרות מיום 13.4.14 ומיום 14.2.13, ולפיכך התמלאו התנאים להטלת פסילה שלא תפחת מ- 10 שנים. עם זאת נקבע, כי בהתאם לסעיף 40א(ג)(2) ונוכח כלל השיקולים לקולה, תוך איזון בין כלל רכיבי הענישה, הפסילה שתוטל תרוצה בחלקה בחופף לפסילה שהוטלה בהליך הקודם.

14. לאור כל האמור לעיל, ביהמ"ש קמא השית על המערער עונשים הכוללים 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; פסילה בפועל מלנהוג לתקופה של 10 שנים, מיום 18.10.21 (בו נפסל המערער עד תום ההליכים בתיק מ"ת 5081-10-21), באופן ש- 5 שנים ירוצו במצטבר ו- 5 שנים ירוצו בחופף לפסילה שהוטלה בהליך הקודם; 9 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

15. לטענת המערער, שגה בימ"ש קמא בקביעת מתחם ענישה הסוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה הנהוגה ואינו תואם את נסיבות המקרה דנן; המערער הפנה לפסיקה וטען, כי מתחם העונש ההולם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה הינו החל ממאסר על תנאי ועד למאסרים קצרים שירוצו בעבודות שירות, במיוחד כאשר ישנם נסיבות אישיות המצדיקות זאת וכן החל ממספר חודשי פסילה ועד ל- 5 שנים.

16. לטענת המערער, בימ"ש קמא החמיר בעונשו ביחס לתקופת המאסר שכן הפגיעה הצפויה מעונש המאסר שהוטל היא בעלת השלכה קשה עבורו ועבור בני משפחתו הסמוכים על שולחנו. המערער גם טען, כי ביהמ"ש קמא הקפיד עמו יתר על המידה באופן ריצוי העונש, באורך הפסילה והן בעניין הטלת המאסר על תנאי.

17. לטענת המערער, בימ"ש קמא שגה עת לא סטה מהוראות סעיף 40א(1) לפקודה והורה על פסילה מופחתת לאור הנסיבות האישיות המיוחדות המתקיימות במקרה דנן; כן בימ"ש קמא שגה עת הטיל על המערער מאסר על תנאי בן 9 חודשים, ענישה שאינה מידתית בהתחשב בעונש המקסימלי הקבוע בצידה של עבירת נהיגה בפסילה.

18. לטענת המערער, שירות המבחן לא הביא בפני בימ"ש קמא את מלוא התמונה האמיתית והעדכנית בנוגע לנסיבותיו האישיות; שירות המבחן סמך בעיקר על היכרויות קודמות עם המערער והתעלם ממצבו כיום; מהתסקיר נשמטו עובדות שהובאו לידיעת שירות המבחן כגון העובדה כי עול כלכלת בני משפחתו של המערער מוטל על כתפיו וזאת לאחר מות אביו, מות גיסו ביום 22.7.22 מטביעה, אשר הותיר אחריו אלמנה (אחות המערער) ושלוש בנות. כולם בנוסף למשפחתו הגרעינית של המערער המונה אישה ו- 2 ילדים קטינים סמוכים על שולחנו; כן לטענת המערער, שירות המבחן לא הציע לו ליטול חלק בהליך טיפולי ולמעשה חרץ גורלו על סמך ההיסטוריה שלו.

בהיקשר זה נטען עוד, כי שגה בימ"ש קמא עת לא קיבל את בקשת ב"כ המערער ולא דחה את מועד הדיון לשמיעת טיעונים לעונש לשם קבלת תסקיר משלים, אשר היה יכול להצביע על סיכויי השיקום של המערער והצגת התמונה המלאה. כן נטען, ביהמ"ש קמא שגה משלא התחשב בתקופת מעצרו של המערער ובתקופת שהותו באיזוק אלקטרוני ובמעצר בית, משלא נתן משקל ראוי להודאתו בהזדמנות הראשונה ולחיסכון בזמן שיפוטי.

19. מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על גזר דינו של ביהמ"ש קמא וטענה, כי העונש שהוטל על המערער הינו סביר ומוצדק בנסיבות העניין, כאשר התערבות ערכאת הערעור בענישה תיעשה רק כאשר מדובר בענישה הסוטה באופן קיצוני מהענישה הראויה; המשיבה הדגישה את עברו התעבורתי והעובדה שהעונשים שהוטלו עליו בעבר לא הרתיעו אותו, את נסיבות ביצוע העבירות ועמדת שירות המבחן, אשר מצדיקים, כמכלול, הטלת ענישה מרתיעה.

דין והכרעה

20. יצוין, כי במסגרת הדיון בערעור ב"כ המערער הודיע כי ימקד את טיעונו בעונש המאסר בפועל בלבד (עמ' 3 ש' 7 לפרוטוקול) וביקש כי יושת על המערער עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. כן, בסיום הדיון בערעור, הוריתי על הגשת חו"ד מטעם הממונה על עבודות השירות בעניין המערער, כדי שהתמונה לא תהיה חסרה לפני מתן פס"ד. בהתאם לחו"ד שהוגשה, המערער נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות.

21. אזכיר, כי ביהמ"ש העליון עמד לא אחת על הצורך בהטלת ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירת נהיגה בפסילה (רע"פ 2910/20 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.5.2020); רע"פ 1483/19 ליפשיץ נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (6.3.2019)). זאת בפרט, כאשר הנאשם כבר הורשע בעבר בעבירת נהיגה בפסילה והוטלו עליו עונשי מאסר, אשר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע את אותה העבירה (רע"פ 115/21 סער לוי צוברי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.01.21)); רע"פ 5300/18 אוסאמה סלאמה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.07.18); רע"פ 861/22 אלכסנדר בניאמינסון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (06.02.22); רע"פ 5300/18 סלאמה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.8.2018); רע"פ 7072/21 פלאח נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.10.2021); רע"פ 5697/21 ג'מאל ג'ארחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (25.08.21)). ושוב, עונש מאסר בפועל הולם את העבירה של נהיגה בפסילה נוכח חומרתה והסכנה הנשקפת ממנה לציבור, דבר הנכון במיוחד לנאשם שצבר לחובתו הרשעות קודמות באותה העבירה (רע"פ 1211/12 ישראלי נ' מדינת ישראל (15.2.12); רע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07)).

גם עבירה של נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לתקופה ארוכה, מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך. כאשר תקופת הפקיעה ארוכה, כפי ענייננו, או אז ראוי להתייחס אל הנהג כמי שאינו מורשה כלל לנהוג וכפועל יוצא מכך פוטנציאל הסכנה לציבור הטמון בנהיגתו הוא גבוה.

ועוד, הקפדה עם הנהג בודעו כי הוא בפסילה מתחייבת גם מהטעם שנהיגה זו, כמו גם נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נעדרת כיסוי ביטוחי. בעניין זה נאמר לא אחת, כי נוסף למסוכנות הנשקפת מנהיגה זו כלפי משתמשי הדרך כמו גם הזלזול בחוק ואוכפיו, הרי נהיגה בפסילה מקפלת בחובה סכנה כי בקרות תאונת דרכים יוטל הפיצוי בגין נזקי הגוף על הציבור (רע"פ 5635/19 יעקובוב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (04.9.2019)); רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12)).

נוסף לאמור, המערער ביצע עבירות אי ציות לשוטר במדים ונהיגה עם נוסע קטין לא חגור, דבר המחדד את זלזולו גם בחוק ואוכפיו.

22. בניגוד לטענת המערער תסקיר שירות המבחן יסודי ומעמיק, ואני שותף למסקנת ביהמ"ש קמא שלא הייתה כל הצדקה להזמנת תסקיר משלים לפני מתן גז"ד. ראשית, אין כל פסול בכך ששירות המבחן נתן את דעתו להיכרותו רבת השנים עם המערער וגם לתסקירים קודמים שנערכו בענייניו (רע"פ 4060/23 ליביו דן שמחה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (31.5.23)); שנית, לא מוקנית למערער הזכות להזמנת תסקיר דבר הנתון לשיקול דעתו של ביהמ"ש, (ראו מיני רבים : רע"פ 8722/15 שבאזי תבנאס נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.12.2015)), מסקנה זו נכונה ביתר שאת שעה שעסקינן בתסקיר משלים (רע"פ 2265/18 עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29/3/18)); רע"פ 6041/18 יוסי כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (22.10.18);. שלישית, במקרה זה המערער גם לא הצביע על אף תכלית כמו, למשל, תחילתו או היתכנותו של הליך שיקום שתצדיק קבלת בקשתו, מה גם שמלוא הנסיבות האישיות הובאו בפני ביהמ"ש קמא שנתן להן משקל רב במלאכת האיזון.

23. חשוב להדגיש, כי על אף העובדה שבמסגרת הדיון שהתקיים לפני הפניתי את ענייניו של המערער לממונה על עבודת שירות לשם קבלת חו"ד, אלא שבאותה החלטה הדגשתי " מבלי שהדבר יפתח ציפייה בלבו של המערער בדבר תוצאת הליך זה, וכדי שכל התמונה תהיה פרוסה לפני לפני מתן פסק הדין". ואזכיר "הפנייתו של המבקש אל הממונה על עבודות השירות, לצורך הכנת חוות דעת בענייניו, אינה מלמדת בהכרח על טיב העונש שיושט על המבקש, בסופו של יום" (רע"פ 10116/16 מוחמד דסוקי נ' מדינת ישראל, פס' 10 (24.1.17)). לאחר שחזרתי ועיינתי שוב ושוב בכל מסמך רלוונטי ונתתי את דעתי לכלל הנסיבות והנתונים שוכנעתי שאין זה המקרה שבו "...ניתן להשיג את מטרת הענישה ואת אינטרס הציבור שהיא אמורה לשרת בדרך מתונה שפגיעתה בנאשם תהיה פחותה" (רעב 426/06 נאסר חווא נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 9 (12.3.06)).

24. אני תמים דעים עם ביהמ"ש בקביעתו : "מכל הנימוקים לעיל, הנני סבורה שבמקרה דנן, - נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, כאשר הנאשם לא רק שנהג בזמן פסילה וללא רישיון תקף, אלא גם לא ציית להוראות שוטרים, כשהוא מסיע נוסע קטין; נוכח הרצידיביזם, כאשר מדובר בפעם הרביעית שהנאשם נוהג בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה תקף; ונוכח העבר התעבורתי המכביד של הנאשם; וכאשר תסקיר שירות המבחן אינו בא בהמלצה שיקומית, ומציין את הצורך בהטלת ענישה מוחשית; - אין מנוס, למרבה הצער, מלהטיל על הנאשם מאסר בפועל של ממש מאחורי סורג ובריה".

לזאת אוסיף, המערער חזר לסורו שוב ושוב למרות העונשים שהוטלו עליו בעבר ואשר כללו גם מאסרים, כן העבירה בה עסקינן בוצעה בזמן שעומד ותלוי נגדו הליך נוסף בגין עבירה של נהיגה בפסילה. מכל אלה, ולאחר שנתתי את דעתי לנסיבותיו האישיות עליהן עמד ביהמ"ש קמא בפירוט בגז"ד, אני סבור כי אין להסתפק בתמהיל ענישה שאינו כולל מרכיב של מאסר בפועל, ואף נראה כי ביהמ"ש קמא הקל עם המערער בקביעת המתחם, עונש המאסר בפועל וגם במסקנתו בעניין החפיפה החלקית של הפסילה בפועל.

25. ולפני סיום, בניגוד לטענתו של המערער ביהמ"ש קמא התייחס ונתן משקל גם למעצרו באיזוק אלקטרוני ובהמשך במעצר בית, ולא נעלמה מעיניו אף נסיבה לקולא, שכן גז"ד, מפורט, מנומק ויסודי.

26. תימוכין נוסף למסקנתי אני גם מוצא בהלכה הידועה לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות בולטת בגזר הדין או כאשר העונש שנגזר על ידה חורג באופן בולט מרף הענישה הנוהג בנסיבות דומות (ע"פ 2062/11 פלוני נ' מדינת ישראל (25/02/2014)) - ובמובהק זה לא המקרה אלא ההפך מכך המדובר בענישה מקלה.

27. לאור כל האמור, מורה על דחיית הערעור.

28. המערער יתייצב לריצוי מאסרו ביום 1.5.24 עד השעה 10:00 בבוקר בבית המעצר קישון, או על פי החלטת שב"ס בהליך מיון מוקדם, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 074-7831077, 074-7831078, וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.